

Loven af 1888 om Bidrag til Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab, paalagde Sogneraadene alt for megen Ulejlighed, og jeg tør sige, at neppe nogen Lov er modtaget med saa megen Uvillie af de kommunale Raad og har virket saa drilagtig og irriterende paa dem som Loven af 1888. Ved en senere Ændring fik man for en Del lagt Arbejdet over paa Politimyndighederne, og vi bør ogsaa ved Affattelse af den Lov, der nu er Tale om, vaage saa strengt som muligt over, at det mere bliver Politimyndighederne end Kommunalraadene, der faa Indseende med Lovens Udførelse.

I det hele og store maa jeg imidlertid anerkende de humane Bestræbelser, som den højtærede Justitsminister har lagt for Dagen ved Affattelsen baade af dette og af det efterfølgende Lovforslag. Det efterfølgende Lovforslag aftvætter en Plet, som klæber ved den bestaaende Lovgivning, der stiller den forladte Hustru ringere i Henseende til Beskyttelse end den Kvinde, der føder udenfor Ægteskab. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister vil være med til at aftvætte denne Plet paa vor Lovgivning, idet han nu søger at stille den forladte, den fraskilte og den fraseparerede Hustru med Hensyn til den Understøttelse, de skulle have af deres Mænd, under lige Vilkaar med de Kvinder, der føde udenfor Ægteskab.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (L. Rasmussen) var i Gaar inde paa et andet Spørgsmaal. Han ønskede ikke Forandring i de nu bestaaende Forhold paa den kongelige Pleje- og Fødselstiftelse. Han gik saa vidt, at han ønskede, at vi skulde have en hel Række lignende Anstalter omkring i Landet, og at vi ved Siden deraf skulde have Opfostringshjem, Anstalter, der paa Statens Bekostning opfostrede de Børn, der vare fødte udenfor Ægteskab. Den Tanke biliger jeg ikke. Jeg tror ikke, vi skulle have flere Fødselstiftelser end den, vi have. Det er maaske en for mange. I hvert Fald i den Form, hvori vi have den, bør vi ikke bevare den, og jeg tror ikke, det vilde være heldigt for disse Børn, om man oprettede Statsanstalter til deres Opdragelse og Oplærelse, thi disse Børn trænge maaske mere end andre Børn til at komme ind i private Hjem, hvor de enkeltvis kunne blive behandlede af deres Plejefædre og Plejemødre, for saa vidt Barnemoderen ikke selv kan tage sig af dem. Den Art af Børn, der her er Tale om, taale i Regelen ikke at komme ind

under et Kaserneringssystem. Det vilde være i høj Grad farligt, synes jeg, for deres Udvikling.

Den ærede Taler mente, at der under de nuværende Samfundsforhold ikke var Lejlighed for ubemidlede og fattige Børn til at komme frem og faa deres Evner udviklede. Det er ikke ganske rigtigt. Det er en Kendsgerning, at de allerfleste af de Mænd, som have indskrevet deres Navne i vor Historie og gjort sig udmærket bekendte paa forskellige Samfundsomraader, i Regelen ere komne fra smaa og fattige Hjem. Der gøres ogsaa nu fra Statens Side meget for at hjælpe dygtige og begavede unge Mennesker frem i de forskellige Livsstillinger til den Uddannelse, som er nødvendig for dem, for at de kunne faa deres Evner udviklede. Jeg siger, det er rigtigt, og at ethvert Samfund handler klogt i at indrette sig saaledes, at Kræfterne, hvor de findes, enten de komme fra neden eller fra oven, kunne komme frem og faa Lejlighed til at udvikle sig. Saa vidt jeg forstod den ærede Taler, ankede han over, at saa faa fattige Børn fik deres Navne indskrevne i Hof- og Statskalenderen. Det synes jeg, man ikke skal tage sig saa nær. Der kan gøres mange gode Ting i Verden, som ikke nævnes i Hof- og Statskalenderen, ellers saa det galt ud for os alle sammen. Jeg vil da minde den ærede Taler om, at en Mand som H. C. Andersen gik ud fra et meget fattigt Hjem. Hans Moder gik omkring og tiggede i min Fødeegn, men uagtet denne Dreng udgik fra dette fattige og i mange Henseender tarvelige Hjem, lykkedes det ham dog at frugtbargøre de Evner, han havde, paa en saadan Maade, at hans Navn, selv om det ikke stod i Hof- og Statskalenderen (Afbrydelse) — undskyld, ja, det gjorde det — var kendt ikke blot i vort Land, men over hele den civiliserede Verden. Det ligger nær for mig at nævne andre Landsmænd, Rasmus Kristian Rask og Niels Mathias Petersen. Rask kom fra et saa fattigt Hjem og var en saadan spød og elendig lille Fyr, at Faderen, da han mistede flere af sine Børn, sagde: „Vor Herre tog de Børn, der duede noget, men denne lille Skrælling lod han mig beholde.“ Denne lille Dreng, der syntes at være saa smaat udrustet fra Naturens Haand og gik ud fra et lille, fattigt Hjem, blev en Mand, hvis Navn aldrig vil glemmes i vort Fædrelands Historie.

Det ligger nær for mig at nævne en Bevægelse, som i vor Tid spiller og har spillet saa stor en Rolle for hele vor